

Η ευλογία του να σου ανοίγουν την καρδιά τους

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Δεν πρέπει, χωρίς ανάγκη να ανοίγεις στον άλλον την καρδιά σου. Μέσα σε χιλιάδες ίσως βρεις μόνο ένα, που θα μπορέσει να κρατήσει το μυστικό σου. Όταν εμείς οι ίδιοι δεν το κρατάμε μέσα μας, πώς μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα το κρατήσουν οι άλλοι;».

Στις διδαχές του Αγίου Σεραφείμ του Σάρωφ αναφέρεται και η πιο πάνω, που φανερώνει αφενός μεν την ανάγκη που αισθάνεται ο κάθε άνθρωπος να πει τον πόνο και τη χαρά της καρδιάς του, αφετέρου δε τη δυσκολία να βρει άνθρωπο κατάλληλο να το κάνει.

Το να ανοίγεις την καρδιά σου είναι πήδημα στο κενό. Δεν ξέρεις αν θα πέσεις σε αγκαλιά ή σε σκληρή πέτρα. Δεν μπορείς να είσαι σίγουρος πώς θα δεχτεί το μυστικό σου ο άλλος. Το κάνεις με μια κρυφή ελπίδα ότι θα σε κατανοήσει, ότι θα το κρατήσει μεταξύ σας, ότι θα συμπορευτεί.

Βέβαια, η απομόνωση είναι θάνατος. Μόνος σηκώνεις το σταυρό, τη δυσκολία σου, και γίνεται πιο βαρύς. Δεν λέχθηκε τυχαία στην Παλαιά Διαθήκη το «αδελφός υπό αδελφού βοηθούμενος ως πόλις οχυρά και υψηλή, ισχύει δε ώσπερ τεθεμελιωμένον βασίλειον» (Παρ. 18,19) – δηλαδή «Αδελφός, όταν με αγάπη βοηθείται από τον αδελφό, είναι σαν την οχυρωμένη και απόρθητη πόλη, κτισμένη πάνω σε ψηλό μέρος. Είναι δε ισχυρή σαν το ασάλευτο ανάκτορο, που έχει θεμελιωθεί σε στερεό έδαφος».

Η Εκκλησία είναι στον κόσμο για να μας δείχνει τον ουρανό, δείχνοντάς μας πώς να ζήσουμε το παρόν. Το τώρα, η ζωή αυτή, δεν αντιμάχεται με το αιώνιο μέλλον, την αιώνια ζωή. Απεναντίας, την καθορίζει. Γι' αυτό και η Αγία Γραφή, όπως και οι άγιοι Πατέρες, δεν έχουν αντιφάσεις ούτε αποσπασματικές αντιλήψεις περί ζωής· γιατί ο Παράδεισος ή η Κόλαση, ως καταστάσεις, βιώνονται από τώρα και προεκτείνονται στην αιωνιότητα.

Έτσι, αν η απουσία ανθρώπου που θα συμπορευτεί και θα γίνεται κοινωνός της

ζωής μας είναι κόλαση ως απομόνωση, το αντίθετο γίνεται εμπειρία Παραδείσου. Όλοι θα θέλαμε να ζήσουμε τέτοια εμπειρία, αφού όλοι αισθανόμαστε πληρότητα και χαρά, όταν έχουμε άνθρωπο που ακούει με την καρδιά του, ανοίγει την αγκαλιά του, κοινωνεί τη ζωή μας.

Ωστόσο, ο Χριστός είπε στην επί του Όρους ομιλία Του ότι «όλα όσα θέλετε να σας κάνουν οι άλλοι άνθρωποι, αυτά να τους κάνετε κι εσείς» (Ματθ.7,12). Ο εγωκεντρικός άνθρωπος ζητά να παίρνει κι αν θέλει δίνει. Ο άνθρωπος της καρδιακής αγάπης θέλει να δίνει χωρίς να περιμένει να πάρει.

Στον κόσμο που ο ατομισμός κυριαρχεί, από την παιδική μέχρι τη γεροντική ηλικία, προσωπικά και συλλογικά, με αποτέλεσμα τη θλίψη και τη μιζέρια, η Εκκλησία μάς προτείνει την αγάπη, την κοινωνικότητα, τη συμπόρευση. Για να κυριαρχήσει η χαρά, η λεβεντιά και η ελευθερία στις καρδιές μας, όχι, βέβαια, χωρίς κόστος, μήτε ανώδυνα.

Ευλογημένοι όσοι διαλέγουν τα δύσκολα, το δρόμο των λίγων.

Όσοι μπορούν να γίνονται για κάποιους ανθρώπους οι μοναδικοί στους οποίους ανοίγουν την καρδιά τους.

Όσοι, όπως ο Χριστός, είναι στον κόσμο για να τον διακονούν και να ξαποστάνει.

Γιατί αυτοί θα βιώσουν τη χαρά του ουρανού από τώρα.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com